

RƏSUL
RZA

Seçilmiş əsərləri

I cild

RƏSUL RZA

Seçilmiş əsərləri

BEŞ CİLDDƏ

I cild

Azərbaycan Milli
Kitebxanası

Sarıq East
Qərb West

NƏSİMİYƏ, FÜZULİYƏ, SABİRƏ AÇIQ MƏKTUB

(Onlara məhəbbət, bəzilərinə ibrət üçün)

Düşünürəm:
haqqım varmı
sizə
ustadım,
babam deyəm,
atam deyəm.
Yoxsa utanım,
susum;
yolunuza, işinizə
yadam deyə.
Qazanmışam mı
övlad haqqını
zəhmətimlə,
məhəbbətim, nifrətimlə,
cəsarətimlə!
Sağ olun!
Sağ olun ki,
heç bir zaman
başqa xalqa xor baxmadınız.
Tarixə İnsan düşdü,
İnsan qaldı adınız.
Düşünürəm
bəlkə yanınızda qəbahətim var.
Bəlkə bu babətdən
az-çox xələlətim var.
Xalqın taleyində
ağır günlər az olmayıb.
Sağ olun!
Sağ olun ki,
neçə-neçə
sınaqdan keçə-keçə
qəlbinizi, şerinizi
qəzəb-kin yuvası etmədiniz.
Bizə haqsızlıq elayən
təklərə görə,
minlərə, milyonlara

düşmən gözüylə baxmaq
yoluyla getmədiniz.
Mən xalqımı sevirəm!
Bu sözün arxasında
ömrümün çətin illəri var,
ümidləri, arzuları, nisgilləri var...
Bu sözün özündə
məhəbbət var
yaxşı insanlara,
başqa xalqlara;
taleyinə yadlar
hökm eləyənlərə
daha çox.
Mən xalqımı sevirəm,
ancaq mənimkidir deyə yox.
Sevirəm, çünki
o azadlığa qurban verib
Babəkini.
O qardaşlıq gücüyü
yaradıb bugünkü Bakını.
O Leninə silahdaş verib
Nərimanını.
İnsanlığa bəxş eləyib
Sizi, Mirzə Cəlili,
İsrafilini, Çingiz İldırımını,
Natəvanı, Xiyabanını.
Yalnız tanınmışları yox,
ona şöhrət gətirən
minbirini sevirəm.
Şöhrət gətirməyənlər
nifrət gətirməyibsa,
onlar da mənimkidir.
Başqa xalqlara
nə nifrətim,
nə pis niyyətim olmuşdur.
Kim nə deyir, desin
Karvan keçər...
zingildəyən Alabaşdır.
Özümüzün də pisini,
özgəsininkini də
bir insan qəzəbiylə

bir şair nifrətilə
nə eşidən qulağım,
nə görən gözüm olub.
Hər zaman ehtiyatımda
döndük, namərd, nankoru
yandırıb külə döndərən
sözüm olub.
Sağ olun ki,
gələcək övladlara
kin deyil,
məhəbbəti vəsiyyət etdiniz.
Nə İsa deyan kimi
"bir üzünü vurdular,
o birini çevir!"
yoluyla getdiniz.
Bizə mərdlik, ədalət
böyük insan qəlbini tapşırıdınız.
Nə aciz olun dediniz,
nə qılıqsız.
Filantropluğu,
mütliliyi bizə irs qoymadıңыз.
Düşmənlə düşməni kimi,
dostla dost kimi!
Elə deyilmi,
Ata Sabir!
Dədə Füzuli!
Baba Nəsimi!
Siz bir bəhərli ağaca
daş atıb deyə,
əlinizə keçənin
dərisini soymadıңыз.
İnsan məhəbbətinin,
sədaqətin, mərdliyin
tərənnümündən doymadıңыз.
600 il məsafədən görür ələm
səni Hələb meydanında, –
qanına qəltan.
Hanı fitva verən,
hanı soyan,
Hanı boynuna kəndir atan,
böyük ustad!

Yaşadın könlü qubarlı,
dili gileyli.
Ucaldanda məhəbbətin
ölümsüz heykəlini,
demədin ki, yadelli,
bir ərəb qızıdır Leyli,
Məcnun – bir ərəb oğlu.
Dedin: şair
dərddilərə həmdərd doğulur.
Qələminlə "Leyli və
Məcnun" da bir az azorlaşdisa;
bunun yamanlığı varmı bir kəsa!
İran, Türkiyə, Hindistan.
Yaxın, uzaq qonşular.
Ortada Azərbaycan.
Çəkilməz dərdləri,
göynəkləri, müsibətləri
sənə ağır gəlirdi.
İnsan – qardaş deyəndə
gözünün qarşısına
mübarizə yolunda
canlarından keçənlər,
yoxsul, fəqir gəlirdi.
Sağ olun!
Çox yaşayın,
əziz, böyük babalar!
Sözünüzdə nə qarəz,
nə başqa xalqa nifrət var.
Canlı ürək var.
Böyük əməl,
sərt həqiqət var...
Sağ olun, var olun!
Əziz, böyük babalar!
Sizə ustadım,
sizə babam deməyə,
sizə atam deməyə
haqqım var.